

מ"ת (ירושלים) 14182-01-16 - יוסף גבאי נ' מדינת ישראל

מ"ת (ירושלים) 14182-01-16 - יוסף גבאי ואח' נ' מדינת ישראל מחוזי ירושלים

מ"ת (ירושלים) 14182-01-16

מ"ת (ירושלים) 30749-01-16

1. יוסף גבאי

2. ניסים אטל

3. אביעד לוי

4. אשר אוהיון

5. חיים אטל

ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני ועו"ד חיים רייכבר

נגד

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד נוגה בן סידי ועו"ד מוריה ביינה

בית המשפט המחוזי בירושלים

[25.05.2016]

לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

החלטה

הבקשה לעיון חוזר בצווי חילוט זמניים

1. לאחר הגשת כתב אישום ובקשה למעצר לתום ההליכים לבית משפט זה בעבירות שעניינן סחר בסמים מסוכנים וכן יבוא מסחר ואספקה של סמים מסוכנים, בין היתר נגד המבקשים 1 עד 3 בהליך שבכותרת, הוגשה לבית משפט זה בקשה לצווי חילוט זמניים לפי סעיף 36ו(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973. בית המשפט התבקש להורות על חילוט זמני של שורה של נכסים כמו גם זכויות בחברות שונות. נטען בבקשה שמדובר ברכוש שמצוי בשליטת המבקשים 1 עד 3 (הנאשמים) ושקיים סיכוי סביר שאם הם יורשעו - יחולט הרכוש מושא הבקשה. ניתנו צווים ארעיים במעמד צד אחד כפי המבוקש.

2. לאחר מכן התקיים דיון במעמד ב"כ הצדדים כאשר לדיון זה התייצבו גם המבקשים 4 ו-5 בהליך שבכותרת שהם "טוענים לזכות" בהתייחס לחלק מן הרכוש. במעמד הדיון האמור (מיום 21.1.2016) הגיעו ב"כ הצדדים להסכמות שונות לעניין הצווים הארעיים שניתנו. לא נפרט במסגרת זו את כל ההסכמות שאליהן הגיעו הצדדים אלא רק את אותם עניינים שנתרו עדיין רלבנטיים להכרעה בבקשה שלפניי - והיא בקשה לעיון חוזר שהגיש ב"כ המבקשים ובה הם ביקשו שרכוש מסוים יושב למבקשים - אם בלא תנאי ואם כפוף לתנאים מסוימים.
3. המדובר אפוא ברכוש הבא שניתנו לגביו צווים זמניים וששחרורו מתבקש: ראשית, רכב מסוג פולקסווגן פסאט הרשום ע"ש המבקש 2 מר ניסים אטל; שנית, אופנוע מסוג ימהה הרשום על שם המבקש 3 מר אביעד לוי; שלישית, כספים שהיו בחשבונה של חב' "יאן קול בע"מ" ושהועברו מכוח ההסכמות בדיון שהיה, לקרן החילוט של המדינה (סך של 140,000 ₪); רביעית, כספים שהיו בחשבונה של "אור הזוהר אירועים בע"מ" ושהועברו גם כן בדיון שהיה לקרן החילוט של המדינה (בסך של 67,000 ₪ לערך).
- טענות הצדדים
4. בבקשה לעיון חוזר נטען שאין הצדקה להותיר את הצווים שניתנו ביחס לרכוש האמור לעיל. בכל הקשור לכלי הרכב, כלומר לרכב ולאופנוע, נטען שיש לבחור בחלופה מידתית על פני החזקת הרכוש התפוס בידי המדינה תוך הכרסום בערכו והנזק הניכר שנגרם בשל כך למבקשים. בית המשפט התבקש בשל כך להחזיר תפוסים אלה למבקשים וזאת כנגד הפקדה של ערבויות כספיות לפי המקובל בפסיקה. באופן ספציפי ובהתייחס לרכב ה"פסאט" שנתפס, טען ב"כ המבקשים שמדובר ברכב משועבד לבנק וזאת כנגד הלוואה שניתלה לצורך רכישת הרכב. ממילא לא ניתן לחלט את הרכב לפני פרעון ההלוואה. הותרת הרכב בידי המדינה במצב זה גורמת אפוא למבקש נזק כפול: הוא לא יכול ליהנות מהרכב וגם לא משווי ההולך ופוחת; ובה בעת הוא מחויב בהחזר תשלומי ההלוואה באופן שוטף. התבקש אפוא לשחרר את כלי הרכב על מנת שהמבקש עצמו יוכל למכור אותו ובאמצעות כספי התמורה להחזיר את ההלוואה תוך שככל שתהיה יתרה - היא תופקד בידי המדינה עד לסיום ההליך ובגדרי הצו הזמני. בכל הקשור לכספים שהיו בחשבונות החברות, טען ב"כ המבקשים שמדובר בכספים שאין בסיס ראייתי מספיק לקשירתם למבקש 2 מר ניסים אטל ומטעם זה יש מקום להשיבם לו מקרן החילוט.
5. המשיבה התנגדה למבוקש (עניינים אחרים שהיו בבקשה המקורית באו על פתרונם בהסכמות אולם לא בהתייחס לרכוש האמור לעיל). בכל הקשור לכלי הרכב, עמדה המשיבה על כך ששחרורם יכול להיעשות רק תמורת הפקדת מלוא ערכם בידי המדינה (בקופת בית המשפט) וזאת כדי להבטיח את חילוטם בסוף ההליך. בהתייחס לכספים שהיו בחשבונות החברות, נטען שקיימת זיקה ישירה ומספקת בין המבקש 2 לבין כספים אלה. על כן יש להותיר את הצווים הזמניים שניתנו על כנם. כך במיוחד משעה שהחשבונות חזרו לפעול והחברות יכולות לפעול באופן חופשי ומדובר רק ביתרות זכות שהועברו באופן זמני לקרן החילוט. המשיבה גם הוסיפה וטענה שלא חל שינוי נסיבות המצריך עיון חוזר בהסכמות שבאו בפתח ההליך. ועוד נטען שלמעשה לא בא לפני בית המשפט תצהיר כדן מצד "טוענים לזכות" בהתייחס לכספים אלה שהיו בחשבונות החברות, וגם מטעם זה יש לדחות הבקשה.
- דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי במכלול החומר שלפניי ושמעתי בהרחבה את טענות ב"כ הצדדים, כמו גם עיינתי בטיעון המשלים בכתב שהוגש מטעמם לאחר הדיון, מסקנתי היא שיש לקבל את הבקשה בחלקה. את כלי הרכב, ניתן יהיה להשיב למבקשים הרלבנטיים כפוף לתנאים שייקבעו להלן. עם זאת לא מצאתי מקום לקבל את הבקשה לעניין השבת הכספים - כלומר היתרות שהיו בחשבונות החברות - לידי המבקשים כפי בקשתם. אפרט: כלי הרכב

7. בכל הקשור לכלי הרכב, כפי שצוין כבר לעיל, המחלוקת העיקרית אינה בתשובה לשאלה אם ניתן לשחרר את כלי הרכב אלא בשאלה מהם התנאים לעשות כן. אין גם מחלוקת ראייתית בנדון. השאלה היא לכן, באופן ספציפי, האם יש מקום לחייב את המבקשים להפקיד את מלוא השווי של כלי הרכב בקופת בית המשפט כתנאי לשחרור הרכבים. אין מחלוקת על כך שתכלית החילוט בשלב זה של ההליך עניינה הבטחת האפשרות של מימוש החילוט בסוף ההליך. ממילא, ככל שניתן להגשים מטרה זו תוך צמצום הפגיעה בזכויות הנאשם ותוך שמירה על האינטרס הציבורי - יש לעשות כן (ראו למשל רע"פ 6709/15 דנה שירותי נמל ולוגיסטיקה בע"מ נ' משטרת ישראל (21.1.201); בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (12.3.2006)).

8. בהמשך לכך, ועל רקע זה, הרי שבכל הקשור לאופנוע, הימחה הרשום על שם המבקש 3, מצאתי מקום לאפשר את שחרורו כפוף להפקדת 30% מערכם במזומן או בערבות בנקאית, וכן ערבות צד ג' על יתרת השווי (ראו לעניין זה ע"פ 5680/15 סעיד נ' מדינת ישראל (27.10.2015) כן ראו בהחלטות נוספות - בש"פ 5550/08 שמעון נ' מדינת ישראל (8.7.2009); בש"פ 9090/08 אלימלך נ' מדינת ישראל (4.12.2008); בש"פ 2224/15 מידברג נ' מדינת ישראל (2.4.2015)). תנאים נוספים לשם שחרור האופנוע הם רישום עיקול על הרכב במשרד הרישוי לטובת המדינה; שעבוד פוליסת ביטוח מקיף (מתחדשת - עד לתום ההליכים) לטובת המדינה וכן איסור על דיספוזיציה בכלי רכב זה ועד לתום ההליכים (ראו גם בש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' סיטבון (31.10.2007 בפס' 41)). יודגש, כי לעניין שווי כלי רכב זה תבוא הערכת השווי כפי הערכת שמאי מטעם המדינה (ראו שם, בפס' 41ב).

9. בכל הקשור לרכב הפולקסווגן "פסאט" - תמונת המצב שונה. שחרורו של כלי רכב זה מתבקש כאמור לא לשם עשיית שימוש בו תוך מניעת דיספוזיציה שתבטיח את אפשרות חילוטו בסוף ההליך, אלא לשם מכירתו על מנת להחזיר הלוואה בת 70,000 ₪ שלפי הטענה נלקחה כאמור לצורך רכישת הרכב. הלוואה - שכנגדה קיים לפי הטענה שעבוד של הרכב לטובת בנק המונע ממילא את חילוט הרכב. אכן, כעניין של מידתיות קיים קושי במצב הקיים שבו לפי הטענה המבקש 2 מוצא עצמו ניזוק פעמיים: הן בשל החילוט הזמני (התפיסה) של הרכב תוך ירידת ערכו, והן בשל תשלומי הלוואה השוטפת. אולם קיים קושי בשחרור הרכב כפי המבוקש לשם מכירתו אף במצב דברים זה היות שמטרתו של הליך החילוט הזמני היא כאמור מתן האפשרות לממש את סמכות הענישה במסגרת העונש (ראו פרשת לרגו שלעיל), כלומר לאפשר את חילוט הרכב בסוף ההליך. בשונה מן המתווה והפרקטיקה הקיימים לעניין שחרור כלי רכב בלא מכירתם (בדומה להוראות שניתנו לעיל לעניין שחרור האופנוע), כאן מתבקש לשחרר נכס באופן מלא לשם מכירתו בידי המבקש עצמו תוך שלבד מהתחייבות להעביר יתרה ככל שתהיה למדינה - שחרור כפי המבוקש משמעו הותרת המאשימה בלא בטוחה שיש בה כדי לקיים את תכלית הוצאת הצו מלכתחילה.
10. בה בעת, יש לתת ביטוי לכך שמדובר לפי הטענה ברכב משועבד לבנק מסחרי כנגד הלוואה על סך של 70,000 ₪ (לפי המדווח אולם באין תיעוד לנטען ומבלי שהבנק המשעבד הוא "טוען לזכות" בהליך זה על כל המשתמע מכך). משמעותו של נתון נטען זה היא שבמונחי חילוט הנכס, בסופו של הליך (ככל שיהא), ערך הבטוחה שבידי המשיבה המאשימה הוא פחות ממילא משווי הרכב בפועל ולפי הטענה ממילא לא ניתן יהיה לחלט את הרכב לפני הסרת השעבוד לטובת הבנק. במצב דברים זה, מצאתי מקום לאפשר למבקש 2 לשחרר את הרכב ולמכור אותו (תוך פירעון הלוואה ממילא לשם הסרת השעבוד לטובת הבנק) - וזאת כפוף להפקדת מלוא ערך הרכב בקופת בית המשפט במזומן או בערבות בנקאית (כאשר ערך הרכב ייקבע לפי שומת השמאי מטעם המדינה כאמור לעיל). הביטוי לערך המופחת של הבטוחה שבידי המשיבה נוכח השעבוד, וכן לעקרון המידתיות יבוא לידי ביטוי בכך שנקבע בזאת, שהמבקש 2 יוכל לבקש לקבל חזרה חלק יחסי מן הסכום שהופקד (בין במזומן ובין בערבות בנקאית) - חלק שיבטא את ההפרש בין שווי הרכב כעת כאמור לעיל, לבין יתרת הלוואה שתסולק לטובת הבנק המשעבד כנגד הסרת השעבוד - וזאת על בסיס תיעוד המוכיח את הנדון.
- הכספים שבחשבונות החברות
11. מכאן לעניין הכספים שהיו בחשבונות החברות ("יאן קול" ו-"אור הזוהר"). בשונה מן הטיעון לעניין כלי הרכב, בהתייחס לכספים אלה שהיו בחשבונות החברות ושהשבתם מתבקשת בגדרי הבקשה לעיון חוזר, התמקד הטיעון בנדון בתשתית הראייתית. כלומר, בתשובה לשאלה אם קיימת תשתית ראייתית מספקת לצורך הליך זה של חילוט זמני בכל הקשור למבקש 2 מר ניסים אטל בכספים אלה. טיעונו של ב"כ המבקש במישור העקרוני בהתייחס לכספים אלה ולחברות אלו היה זה: ביחס לחברת "יאן קול" - המבקש 2 מחזיק אמנם במאה אחוז ממניותיה של חברת "יאן קול". אולם הכספים שייכים לחברה ולא למבקש עצמו. מדובר באישיות משפטית נפרדת שמקיימת פעילות עסקית משל עצמה ובנפרד מסכומי ההשקעה הראשוניים של המבקש בחברה זו. אין הצדקה לחילוט כספים אלה ולו באופן זמני. ובהתייחס לחברת "אור הזוהר" - נטען שלמבקש 2 אין זכויות בחברה זו והכספים שנתפסו בחשבונה אינם כספים של חברה זו נמצאת בבעלותו של אחיו של המבקש 2 - שהוא המבקש 5 - מר חיים אטל. הוא זה שהשקיע כספים בחברה. חברה זו רכשה אמנם אולם שמחות ("אופוריה") אך הכספים שבחשבונה לא שייכים כאמור למבקש 2 ואין לו זכויות משפטיות מהותיות בחברה.

12. כפי שצוין כבר לעיל, לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה לעיון חוזר בכל המתייחס לסכומי כסף אלה שהועברו לקרן החילוט מתוך חשבונות הבנק של שתי החברות - "יאן קול" ו"אור הזוהר". קודם שנבוא לפירוט התשתית הראייתית לכאורה בעניין זה, וכעולה מן הטיעון של שני הצדדים בנדון, אציין שיש על פניו ממש גם בטענות המקדמיות שטענה ב"כ המשיבה בהתייחס למבוקש בראש זה של הבקשה. כך, המשיבה טענה ראשית, שלפי ההסכמות שבאו בדיון מיום 21.1.2016, עיון חוזר בעניין זה של החברות הותנה בכך שיהיה שינוי במצב הראיות. ולא בא לפני בית המשפט טיעון בדבר שינוי שכזה. אכן, קיים עוגן לטענה זו של המשיבה בפרוטוקול הדיון מיום 21.1.2016 (עמ' 6 שורות 1-3) כאשר האפשרות להגיש בקשה לעיון חוזר אכן הותנתה לכאורה בהבהרה של מערך הראיות בעניין החברות. לא מצאתי עם זאת שלא לדון בבקשה לגופה מטעם זה על בסיס הבנה אפשרית של הסכמת הצדדים כהסכמה שבאה באותה עת, על מנת לייעל את הדיון, ונוכח ההיקף המשמעותי של חומר הראיות במסגרת הליכי המעצר שנבחן אותה העת בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, כמו גם בשים לב גם למהותו של ההליך מלכתחילה והצורך בבחינה מידתית של הליך תפיסת הרכוש כך או אחרת (ראו למשל בש"פ 6698/69 עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 465 (2000); בש"פ 7715/97 חג'ג' נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 14, 17 (1998)). הטענה המקדמית השנייה של המשיבה היא על פניו בת משקל משמעותי יותר; היא הטענה שלפיה הטוען לזכות לפי קו הטיעון של ב"כ המבקשים, כלל לא התייצב להליך ולא באו ראיות מטעמו (בתצהיר). כך, משמעות טענת ב"כ המבקשים שלפיה סכומי הכסף שהיו בחשבונות לא שייכים למבקש 2, אלא לחברות עצמן, היא שהחברות הן אלו שהיו צריכות להתייצב להליך ולטעון שהכספים הם שלהם. הטוענים לזכות שהתייצבו בהליך (המבקשים 4 ו-5) אינם לפיכך הטוענים לזכות ולא באו ראיות מטעם בעלי הזכויות הנטענים כביכול (ולו מטעם המבקש 2 או המבקש 5). אולם גם בטענה מקדמית זו לא מצאתי כדי טעם שלא לברר את הבקשה לגופה בהקשר זה. טענה זו היא אמנם טענה מקדמית אך היא הושמעה לפני בית המשפט רק במסגרת כתב הטענות האחרון שהגישה המשיבה. זאת לאחר דיון ראשון בבקשה שאליו לא באה התייצבות (בשל שביתת הפרקליטים) ואף לאחר טיעון נוסף מטעמה - והפעם לגופה של הבקשה, שגם במסגרתו לא נשמעה טענה זו. אם מטעם זה ואם מטעמי יעילות, מצאתי אפוא מקום לדון בטענת ב"כ המבקשים בהתייחס לתשתית הראייתית - לגופה.

חברת "יאן קול"

13. לעניין חברת "יאן קול בע"מ" - אין כאמור מחלוקת על כך שחברה זו רשומה במלואה על שמו של המבקש 2, מר ניסים אטל ואין גם מחלוקת על כך שהוא השקיע סכומי כסף בחברה זו. המחלוקת הייתה אם יש תשתית ראייתית מספקת לקבוע שלמרות שמדובר באישיות משפטית נפרדת ובכספים שהיו בחשבונה של החברה, יש מקום להותיר צווי החילוט הזמניים על כנם ובהתייחס לכספים שנתפסו בחשבון. התשובה לשאלה זו היא בחיוב. יש לציין תחילה שמצויים אנו בשלב מוקדם של ההליך בו עומדת כמובן למבקש 2 חזקת החפות. הצו הזמני שניתן לפי סעיף 36(א) מטרתו היא לשמור על הקיים ולאפשר חילוט בסיום המשפט במידה ויידרש. אך נקבע שנטל ההוכחה בשלב זה שונה מנטל ההוכחה הנדרש במתן צו חילוט לאחר הרשעה. כך הדבר היות שלשם החילוט הזמני די בראיות לכאורה המצביעות על סיכוי סביר שאם יורשע הנאשם יביא הדבר לחילוט הרכוש שבמחלוקת (ראו ע"פ 5680/15 סעיד נ' מדינת ישראל (27.10.2015, פס' 6)). על רקע זה, יש להגיע למסקנה בנסיבות המקרה שקיימת כאמור תשתית ראייתית מספקת לטענת המשיבה המאשימה בהתייחס לכספים שנתפסו בחשבון החברה.

14. ממכלול חומר הראיות שהובא לעיוני עולה שהמבקש 2 מר ניסים אטל אינו רק בעל החברה אלא שהיא נמצאת בשליטה מלאה שלו, ושהוא שולט בה כעניין מעשי עד כדי הצדקה לייחס את הכספים שבחשבונה לו ולפעילותו מושא כתב האישום. כך עולה מהודעת רואה החשבון של החברה שמסר שהמבקש 2 הוא הבעלים של החברה באופן מלא ושהוא השקיע בחברה סכומי כסף שונים (הודעה מיום 17.1.2016). מהודעת המבקש 1 מיום 21.12.2015 עלה שהוא והמבקש 4 עובדים עבור המבקש 2 ומקבלים ממנו משכורת. בה בעת המבקש 4 בהודעותיו לא ידע למסור פרטים על חברה זו תוך שהוא גם הבהיר שמי שנתן את ההשקעה הראשונית בחברה הוא המבקש 2. מעבר לטענה כללית בנדון לא הובאו תימוכין נוספים לטענה שלפיה הבעלות בחברה וכן חלוקת רווחיה אינה רק של המבקש 2 אלא גם של מבקשים נוספים. תימוכין נוספים לשליטת המבקש 2 בחברת "יאן קול" ניתן למצוא אכן כפי עמדת המשיבה גם בהודעת יועץ המס מר ברוך מיום 14.1.2016 כאשר בהודעה זו צוינה כוונת המבקש 2 לרשום את חברת "יאן קול" כבעלים בחברת "אור הזוהר". עוד ניתן להפנות בהקשר זה של שליטה בפועל של המבקש 2 בחברת "יאן קול", לתמלילים של האזנות הסתר. כעולה מן הטבלה שהוגשה לעיוני קיימת מעורבות של המבקש 2 בפעילותה השוטפת של חברת "יאן קול" (שיחות 2011, 4369, 3336 ו-7101). ראיות נוספות לשליטה זו של מבקש 2 בחברה בפועל, נמצאות במערך היחסים בין חברת "יאן קול" לבין חברת "אור הזוהר", כפי שיפורטו להלן בדיונו על חברת "אור הזוהר".

15. ב"כ המבקשים טען אמנם שקיימת לחברה פעילות שוטפת שמקורה בתגמולים חודשיים המגיעים מחו"ל בגין פעילות עסקית שהיא מבצעת (טלמרקטינג) - פעילות הנפרדת מן ההשקעה הראשונית של המבקש 2, ונטען מעבר לכך שסכומי ההשקעה שהשקיע המבקש 2 כבר הוחזרו לו בדרכים שונות וממילא אין קשר בין הכספים שנתפסו לבין המבקש 2. אולם מקובלת עליי בעניין זה עמדת ב"כ המשיבה שלפיה נוכח ההשקעה הראשונית של המבקש 2 בחברה זו והשליטה שלו בה בפועל, יש לראות את הכספים שנתפסו בחשבונו החברה כפירות ההשקעה הראשונית וגם אם אין קשר ישיר בין הכספים, עדיין מדובר כך או אחרת בחשבון חברה המצויה בבעלותו, בחזקתו ובניהולו של המבקש 2 (וראו גם הגדרת "רכוש" בסעיף 1 לפקודת הסמים המסוכנים). די בכך ונוכח הראיות שפורטו לעיל, כדי להצדיק את הותרת הצו הזמני שניתן על כנו ביחס לחברה זו. ויש להוסיף, במונחי המידתיות, שהצווים הוגבלו לתפיסת כספים כאשר הפעילות השוטפת של החברה נמשכת. על כן, גם במונחי מידתיות אין הצדקה לשנות מן הצו הזמני שניתן. חברת "אור הזוהר"

16. אשר לחברת "אור הזוהר", המבקש 5 מר חיים אטל, הוא אמנם הבעלים הרשום של חברה זו. אולם מקובלת עליי עמדת המשיבה המאשימה שלפיה קיימות ראיות מספיקות לשם המסקנה - בשלב זה ובמסגרת הליך זה - שלפיה המבקש 2 מר ניסים אטל הוא בעל השליטה האמיתי בחברה זו והוא זה שהשקיע בה כספים. עיקר הראיות בעניין זה מתייחס לעסקת רכישה של אולם האירועים "אופוריה". כפי העולה מחומר הראיות, המבקש 2 נטל חלק משמעותי בעסקה זו מטעם חברת "אור הזוהר". בכך יש להצביע על שליטתו של המבקש 2 בחברת "אור הזוהר" עצמה. מר אשר אוחיון, שהוא המבקש 4 בהליך שלפניי, מסר בהודעתו מיום 14.1.2016 בתשובה לשאלה אם יש לניסים אטל עסקים נוספים - שיש לו את חברת "אור הזוהר". מהודעה זו גם עולה שניסים היה זה שצריך היה לבקש הלוואה אישית לעניין זה ושהוא רצה לבקש הלוואה לנדון לטובת חברת "יאן קול" (עניין המצביע שוב על שליטת המבקש 2 גם בחברת "יאן קול"). באותה הודעה מוסר אשר אוחיון שניסים אטל השתמש בכרטיס האשראי של "יאן קול" לטובת כל מיני קניות עבור חברת "אור הזוהר" (עמ' 3, שורות 58-65). מהודעתו של רואה החשבון אריאל גזיאל מיום 17.1.2016, עלה גם כן עניין ההשקעה שניסים אטל ביקש להשקיע באולם האירועים תוך העברת כסף מחברת "יאן קול" (עמ' 2 שורות 35-38). מאותה הודעה עולה שהועברו אכן כספים. גם הודעה זו, יש להוסיף, מחזקת את האמור לעיל לעניין שליטת המבקש 2 בחברת "יאן קול". בהודעה נוספת, שמסר שי עזרא, בעלי אולם האירועים, הוא ציין שמבקש 2 היה דומיננטי יותר לעומת המבקש 5. לכך גם מהודעתו של הבעלים הקודם של אולם האירועים, מר דוד אברהם (מיום 17.1.2016) עולה חלקו המשמעותי של המבקש 2 בעסקת המכר. לפי ההודעה ניסים אטל הגיע יחד עם חיים אטל כדי לרכוש את המוניטין והתכולה. צוין שניסים וחיים יחד שילמו את סכומי הכספים ובהמשך גם ההתחשבנויות היו עם שניהם. במעמד הכניסה לאולם ניסים אטל הוא זה שמסר לו שיק ע"ס 234,000 ₪. מר אברהם מסר בהודעתו זו ש"ניסים היה יותר דומיננטי" וש"חיים לא מבין בזה". עוד יש לציין את הודעתו של מר ברוך, יועץ מס שיעץ לניסים אטל ולחיים אטל בעסקה. בהודעתו הוא ציין שאף הוא שאל שאלות בהתייחס לחיים אטל בהיותו "בחור צעיר". ותוך שהוא קיבל הסברים לכך שבני משפחתו הם אלה שנותנים כסף למימון העסקה (עמ' 3, שורות 63-67). בתמיכה לתשתית הראייתית בעניין מעורבותו של המבקש 2 ושליטתו בחברת "אור הזוהר" ניתן וצריך גם לציין את תמלולי האזנות הסתר הרלבנטיות. כך למשל שיחה מספר 3806 שבה נשמע ניסים אטל מדבר על ההלוואות לשם רכישת אולם האירועים כאשר בין היתר מתעוררת בשיחה עם הדובר האחר השאלה על מי לרשום את העסקה, וניסים עצמו נשמע אומר שהוא חשב על אשר (אחיו) תוך שבהמשך השיחה עולה שהיה צורך לפתוח חברה ביום ראשון "ולא יודע על שם מי". בשיחה נוספת (מספר 8115) בין חיים אטל לבין ניסים אטל נשמע חיים אטל אומר ש"הוא ממס הכנסה רוצה לראות את חיים ולהבין איך ילד בן 20 פותח חברה". בהמשך השיחה נשמע ניסים אומר שחברת "יאן קול" הייתה צריכה להירשם כמורשה חתימה (והדברים חוזרים לשליטתו בחברת "יאן קול"). ובהמשך הוא נשמע אומר שצריך להסביר ש"הם שותפים". עוד נרשם בתמלול השיחה בהמשך, שאחד הדוברים אומר ש"חיים לבד בפרונט".

17. העולה ממכלול ראיות אלה היא שאכן קיימת תשתית מספקת לעמדת המשיבה המאשימה לעניין שליטתו של מבקש 2 ניסים אטל בחברת "אור הזוהר" ושיוך הכספים שבחשבונויותיה - אליו. ויש להזכיר, את החזקה הקיימת בחוק מלכתחילה לעניין שיוך כספים שבחזקת אדם בחשבונו - כרכושו שלו (ראו סעיף 31(6)(ב) לפקודת הסמים המסוכנים).

18. ודוק: אמנם קיימות בחומר הראיות גם ראיות לעניין שליטה בחברה של חיים אטל עצמו. כך ההצהרה שניתנה לבנק דיסקונט (נספח ט') להשלמת הטיעון מטעם המבקשים); כמו גם מסמכי ההתאגדות של החברה (נספח ח'). אך המחלוקת אינה בשאלת הטיעוד הפורמלי אלא בשאלת מצב הדברים בפועל. ולעניין זה כאמור לעיל קיימות ראיות רבות המצביעות על מעורבותו ושליטתו של מבקש 2 בחברת "אור הזוהר". מעבר לכך, גם בטיעוד הפורמלי קיים ביטוי לחלקו של ניסים אטל בחברת "אור הזוהר". כך, אם לעניין הקביעה בפרוטוקול החברה (יום לאחר רישומה) שהמבקש 2 ניסים אטל יהיה מורשה חתימה בחשבון החברה. כך גם לעניין הערבות שחתם המבקש 2 על הסכמי השכירות (נספחים ט' ו' לתשובת המבקשים).

19. לבסוף אציין כי ב"כ המבקשים שב והדגיש כי יש לראות את מעורבותו של המבקש 2 ניסים אטל בחברת "אור הזוהר" כפעולה של "אח בוגר" בלבד. כאשר לפי הטענה החברה נמצאת בבעלותו ובשליטתו של אחיו חיים אטל המבקש 5 וכאשר מימון העסק בה מגורמים אחרים שפורטו בנספח י"ב לתגובה. על כך יש להשיב שמחומר ראיות זה ומטענה זו עולה שאכן המבקש 2 מעורב בחברה והיה מעורב בהקמתה וגם בניהול המו"מ. ומעבר לכך יש להוסיף שכעולה מן האמור לעיל חלקו בהתנהלות החברה ובפעולותיה הוא משמעותי בהרבה מן הנטען ואין אפוא מקום לקבל טענה זו כעילה לעיון החוזר המבוקש.

התוצאה

20. התוצאה היא אפוא שהבקשה לעיון חוזר מתקבלת בחלקה, כך שניתן יהיה לשחרר את האופנוע ואת כלי הרכב בתנאים שפורטו בפס' 8-10 שלעיל.
21. הבקשה לעיון חוזר נדחת בכל הקשור לכספים שחולטו זמנית מחברות החברות "יאן קול" ו"אור הזוהר".
22. המזכירות תשלח העתקי ההחלטה לב"כ הצדדים.
- ניתנה היום, י"ז אייר תשע"ו, 25 מאי 2016, בהעדר הצדדים.